

Скривена историја четрдесетог стиха — Двадесет и три број

Језекиљ број четири

Jeff Pippenger

2026-08-09

Језекиљ је препознат као „пророк жалости“, јер је он симбол сто четрдесет и четири хиљаде, који у деветом поглављу своје књиге тугују (уздишу и плачу) због гадости које се чине у земљи и у цркви. У одломку из Testimonies који смо навели у претходном чланку, сестра Вајт је написала: „Сам пророк беше странац у туђој земљи, где су безгранична амбиција и дивљачка суровост владале врховно. Оно што је видео и чуо о људској тиранији и неправди испуњавало је његову душу болом, и он је горко туговао дан и ноћ.“

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу „изгнаници Израила“, који су били расејани, као што је представљено Језекиљевим одвођењем у ропство. Процес запечаћења представљен у Језекиљу 9 исти је као у Откривењу 7, и оба та поглавља су представљена као да се одигравају у последњим данима.

„Ово запечаћење слугу Божјих исто је оно које је Језекиљу било показано у виђењу.“
Testimonies to Ministers, 445.

Са престола Бог управља херувимима, а они заузврат управљају точковима. Језекиљ је из виђења требало да разуме да је Бог имао власт над свим, чак и у раздобљу када је све изгледало као да је у пометњи. Сестра Вајт каже „на сличан начин“ након што изнесе устројство Бога на престолу, који управља херувимима што руководе пословима земље, као што описује Јована у светињи, где је Христос ходио међу седам цркава. Језекиљ и Јован су симболи оних који живе у времену запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, о којима, како надахнуће бележи, „Догађаји који ће се одиграти у нашем свету још нису ни сањани.“

Свакако, када је сестра Вајт записала те речи, те речи су биле истините, али у време запечаћења оне налазе своје савршено испуњење. Пре двадесетак година, да ли бисте помислили да се оно што се сада догађа у свету одвија у вези са рођењем скакаваца ислама? Скакавци као симбол ислама у деветом поглављу Откривења обухватају миграцију у природи скакаваца северне Африке. Путања миграције тих ројећих скакаваца Африке подудара се са географијом коју је ислам заузео. Ислам потиче од Исмаила, а Исмаилова мајка била је Агара. Агара значи „бекство“ или „побећи“. На арапском се то име обично преноси као Хаџар (حاجر), и повезано је са истим кореном из којег добијамо Хиџру (Мухамедову сеобу/бекство). Корени ислама повезани су не само са рођењем скакаваца, него ти корени укључују и значење миграције. Да ли је ико икада сањао да је илегална имиграција пројава скакавца ислама?

Да ли је ико сањао да ће глобални комунисти склопити савез са исламским хордама? И ислам и змајска сила глобалиста узлазе из бездана у Откривењу 9, односно 11, а бездан представља пројаву сатанске силе. Оба садашња савезника, према Писмима истине, оруђа су Сотоне.

„Када сврше [свршавају] своје сведочанство.’ Раздобље у коме су два сведока требало да пророкују обучени у кострет завршило се 1798. године. Док су се приближавали окончању свога дела у тами, требало је да против њих буде поведен рат од стране силе представљене као ‘звер која излази из бездана’. У многим европским народима силама које су владале у Цркви и Држави вековима је управљао Сотона, посредством папства. Али овде се пред нас износи нова пројава сатанске силе.“ Велика борба, 268.

Сестра Вајт овде поистовећује појаву социјализма са раздобљем Француске револуције, док истовремено указује и на то да Сотона такође управља папском влашћу. Папска власт такође излази из бездана у Откривењу седамнаестој глави, а у деветој глави Откривења ислам је дим који је изашао из бездана. Поента и даље остаје иста; да ли је надахнуће заиста мислило: „Призори који ће се одиграти у нашем свету још нису ни сањани?“ Ко је сањао да ће се ислам сада проширити по Европи и да се сада спушта на Америке? Да ли сте сањали да ће скакавци бити раширени по читавој земаљској кугли од стране глобалиста Уједињених нација, Европске уније и Демократске странке Сједињених Америчких Држава?

Ко је сањао да ће образовне установе бити надвладане комунистичко-исламским савезом који се сада финансира пореским доларима грађана, који никада нису намеравали да њихови порески долари буду употребљени за разарање нације која обезбеђује те пореске доларе.

Ко је сањао да ће Велика Британија подстицати и подржавати да ислам групно силује, отима, затвара и убија беле девојке? Многи указују на чињеницу да је сваки комунистички систем икада успостављен у људској историји био потпуни неуспех, али плод британског социјализма јесте исто толика осуда социјализма колико и неуспех економских и политичких философија тог система.

Ко би могао и сањати да ће трговцима земаљским бити допуштено да уведу отрове како би извршили масовно убиство више од седамнаест милиона људи?

Ко је могао замислити да ће људима као што су George Soros, Bill Gates и Anthony Fauci бити допуштено да изврше своја демонска зла дела без икаквих последица?

Када је сестра Вајт изјавила да се о призорима који ће се одиграти неће ни сањати, учинила је то у контексту времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Она је тиме наставила своје коментаре о Христовом упозорењу у Матеју двадесет и четвртој глави, где је забележила: „Ове поуке су за нашу корист. Ми треба да своју веру учврстимо у Богу, јер је управо пред нама време које ће искушати људске душе. Христос је, на Маслинској гори, изложио страшне судове који су требало да претходе Његовом другом доласку.”

Поуке на које је управо указала биле су прикази и Језекиља и Јована у светилишту, који уче да разумеју да Бог управља свим стварима. У пометњи и побуни која је сада у току,

пометњи и побуни које ће се само појачавати како историја буде одмицала, они који су Божји весници, као што су представљени не само Језекиљем и Јованом у храму, него и Исаијом, проћи ће кроз историју на начин који прославља Господа само ако разумеју да су чак и ствари о којима никада нисмо ни сањали и даље под Божјом влашћу.

Ти точкови који се укрштају с другим точковима обухватају догађаје о којима се никада није ни сањало, и то су догађаји који се збивају у време запечаћења које је отпочело 11. септембра. Поуке које треба да се науче уче једино они који вером улазе у Светињу над светињама и виде Христа и Његову светлост како сија са Ковчега завета. Када се та слава посматра онако како је представљена преко Данила у десетом поглављу, класа која има користи од те светлости бива одвојена од оних који су побегли од виђења.

И ја, Данило, сам видех виђење; а људи који беху са мном не видеше виђење; него велико дрхтање спопаде их, те побегоше да се сакрију. Данило 10:7.

Из одломка у претходном чланку може се извући још много тога, али ћемо, приводећи овај чланак крају, размотрити један точак. У последњем чланку запазили смо симболику броја двадесет и пет, а пре тога смо се задржали на броју тридесет. Светлост из књиге пророка Језекиља није просто у симболичним бројевима, али је ипак корисно да се најпре упознамо с неким од тих бројчаних симбола пре него што почнемо да извлачимо извесну јасноћу из збрке.

Седамнаест

Три двестапедесетогодишња пророчанства указују на један седамнаестогодишњи период који почиње на крају историје цркве у Смирни. Од 313. до 330. године, седамнаест година представљају праслику подизања иконе звери.

Двеста педесет година које су отпочеле 457. пре Христа завршиле су се 207. пре Христа, десет година после битке код Рафије и седам година пре битке код Панијума. Од Рафије до Панијума било је седамнаест година, и то представља скривену историју четрдесетог стиха, како је изложена у стиховима једанаест до петнаест Данила једанаест.

Птоlemeј IV Филопатор (познат и као Птоlemeј IV) био је владар који је однео победу у бици код Рафије 217. године пре Христа. Владао је као краљ (и фараон) Птоlemeјског Египта од 221. до 204. године пре Христа, те је тако владао седамнаест година. Започео је своју владавину пре битке код Рафије, али је умро пре битке код Панијума.

Битка код Рафије, која представља украјински рат, започела је 2014. године када су Сједињене Државе изазвале обојену револуцију у Украјини. Птоlemeј IV, цар југа, представља Владимира Путина, који је почео да влада 2000. године, годину дана пре него што је 2001. године започело запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде. Као и Птоlemeј, Путин је почео да влада пре украјинског рата, који је представљен битком код Рафије, започетом 2014. године. Пре Панијума, Путин је, као што је представљен Птоlemeјем, уклоњен. Путин је почео да влада 2000. године, чиме се усклађује с почетком времена запечаћивања, које је започело наредне, 2001. године. Седамнаест симболичних година,

како их представља Птоlemeј, означавају раздобље Путинове владавине, и он влада током времена запечаћивања.

Трамп, представљен завршетком двеста педесет година које су започеле 457. године пре Христа, налази се у истој скривеној историји као и Путин, историји која траје седамнаест година и почиње битком код Рафије. Аждаја (Путин) и лажни пророк (Трамп) налазе се унутар те скривене историје. У тој историји звер, представљена као „отимачи из народа твога“, што симболизује папску власт, налази се на крају седамнаест година од Рафије до Панијума.

Година 321. представља закон о недељи у Сједињеним Државама, а 321. се налази у оквиру седамнаестогодишњег периода од Миланског едикта 313. до поделе царства 330.

Историја представљена од Јосијине Велике Пасхе, како се она назива, започиње седамнаести јубиларни циклус Јевреја. Од Јосијине Пасхе, која је највеће пробуђење у Старом завету, па до 22. октобра, представљена је милеритска историја од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844, али што је још важније, она представља историју од 11. септембра до недељног закона. Време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде представљено је седамнаестим јубиларним циклусом од Јосије до 22. октобра. Седамнаест је симбол повезан с главним догађајима времена запечаћења, а број седамнаест је тачка на којој се Језекиљеви точкови укрштају.

У скривеној историји четрдесетог стиха Данила, како је представљена у стиховима десет до петнаест истог поглавља, аждаја је повезана са бројем „17“ посредством владавине Птоlemeја. Историја од битке код Рафије у једанаестом стиху до битке код Рафије у петнаестом стиху траје „17“ година. Та историја поставља Доналда Трампа у средину тих седамнаест година које су представљене тим двома биткама. Лик звери који Трамп образује и поставља у Сједињеним Државама представљен је са „17“ година, од 313. до 330. У првом стиху првог поглавља Језекиљ се налази у тридесетој години „17.“ јубиларног циклуса. Да ли сте икада сањали да број седамнаест представља један од точкова које је Језекиљ видео у Светињи над светињама?

Језекиљ је символ оних који су, током времена запечаћења, вером ушли у Светињу над светињама. Они су Петрови свештеници.

И ви, као живо камење, зиђате се у дом духовни, свештенство свето, да приносите жртве духовне, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.

Наложено им је да изнесу поруку некадашњем Божјем заветном народу, који се тада мимоилази; иако су унапред опоменути, некадашњи Божји заветни народ неће видети нити чути.

И рече ми: Сине човечји, нахрани трбух свој и испуни утробу своју овим свитком који ти дајем. Тада га поједох; и беше у устима мојим сладак као мед. И рече ми: Сине човечји, иди, пођи к дому Израиљеву, и говори им мојим речима. Јер ти ниси послан к народу туђега говора и тешка језика, него к дому Израиљеву; не к многим народима

туђега говора и тешка језика, чијих речи не можеш разумети. Да сам те, заиста, к њима послао, они би те послушали. Али дом Израилев неће те послушати, јер неће да послушају мене; јер сав дом Израилев јесте дрзак и тврда срца. Ево, учинио сам лице твоје чврстим према лицима њиховим, и чело твоје чврстим према челима њиховим. Као адамант, тврђи од кремена, учинио сам чело твоје; не бој их се, нити се плаши њихових погледа, иако су дом одметнички. Језекиљ 3:3–9.

Језекиљу је наложено да објави поруку некадашњем заветном народу, представљеном протестантима милеритске историје и лаодикијској Цркви адвентиста седмог дана у последњим данима. Ако одбије да објави ту поруку, крв оних који остану неопоменути биће на њему.

Сине човечји, поставих те за стражара дому Израилеву; зато слушај реч из мојих уста и опомињи их од мене. Кад речем безбожнику: Заиста ћеш умрети; а ти га не опоменеш, нити проговориш да опоменеш безбожника на његов безбожни пут, да му спасеш живот, тај ће безбожник умрети у своме безакоњу; али ћу крв његову тражити из твоје руке. Ако ли ти опоменеш безбожника, а он се не одврати од своје безбожности ни од свога безбожног пута, он ће умрети у своме безакоњу; а ти си душу своју избавио. И опет, кад се праведник одврати од своје праведности и учини безакоње, и ја ставим преда њ камен спотицања, он ће умрети: зато што га ниси опоменуо, умреће у своме греху, и неће се спомињати његова праведна дела која је чинио; али ћу крв његову тражити из твоје руке. Али ако ти опоменеш праведника да праведник не греши, и он не сагреши, заиста ће живети, јер је био опоменут; и ти си душу своју избавио. Језекиљ 3:17–21.

У првих „једанаест“ поглавља Језекиља, њему је показано разорење Јерусалима, приказано у визијама крај реке Хевар, у равници и у Јерусалиму. Поверено му је да објави упозорење о предстојећем суду над Јерусалимом. Вест упозорења о предстојећем суду над Јерусалимом јесте упозорење које је најпре дато лаодикејској Цркви адвентиста седмога дана. То упозорење указује на суд и одбацивање Божјег народа у Јерусалиму који нема печат Божји. Упозорење, које је Језекиљ предсликао, јесте упозорење о скором доношењу закона о недељи.

У тих првих једанаест поглавља, у којима су ове истине изложене, Језекиљ бива занемел, и потом говори само када Бог изричито отвори његова уста; и тако бива све до разорења Јерусалима, када поново може да говори.

Тада дух уђе у мене, и постави ме на ноге моје, и проговори са мнош, и рече ми: Иди, затвори се у кући својој. А ти, сине човечји, гле, метнуће на те уже, и свезаће те њима, и нећеш излазити међу њих. И учинићу да ти се језик прилепи за непце, те ћеш онемети и нећеш им бити укоритељ; јер су дом одметнички. Али када ти ја проговорим, отворићу уста твоја, и рећи ћеш им: Овако вели Господ Господ; ко слуша, нека слуша; а ко неће, нека неће; јер су дом одметнички. Језекиљ 3:24–27.

Када је Јерусалим пао, Језекиљ је поново могао да говори.

И догоди се дванаесте године нашега ропства, десетого месеца, петого дана у месецу, да дође к мени један који беше утекао из Јерусалима, говорећи: Град је поражен. А рука Господња беше на мени увече, пре него што дође онај који беше утекао; и отвори уста моја док не дође к мени ујутру; и уста моја бише отворена, и не бејаш више нем. Језекиљ 33:21, 22.

Пад Јерусалима представља пад лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана у последњим данима. Тај пад наступа док су они који су били запечаћени у Јерусалиму у деветом поглављу тада уздигнути као Црква победоносна. Лаодикијци унутар Јерусалима бивају изведени, а сто четрдесет и четири хиљаде бивају уздигнути док се успоставља царство славе. То царство славе било је предображено успостављањем царства благодати на крсту. Царство благодати на крсту одговара царству славе у време закона о недељи, и та два царства постављена су у след пророчке историје који се налази у књизи пророка Језекиља. Првих једанаест поглавља, када се Језекиљ постави у контекст Светилишта, говоре о очишћењу Божје Цркве док Његов народ прелази из Цркве војујуће, која се одређује као састављена од пшенице и кукоља, у Цркву победоносну, која је састављена од пшеничног приноса Педесетнице.

А ти, оскврњени безбожни кнеже Израилев, коме је дошао дан, када ће безакоњу бити крај, овако вели Господ Бог: Скини повез, и свргни круну; то више неће бити исто: узвиси онога који је низак, и понизи онога који је висок. Преврнућу, преврнућу, преврнућу га; и неће га више бити, док не дође онај коме по праву припада; и даћу га њему. Језекиљ 21:25–27.

Седекија је био последњи цар Јуде, и он је „безбожни кнез Израилев, коме дође дан“ у тим стиховима. Навуходоносор је ускоро требало да заузме Јерусалим, а Седекијина круна требало је да буде уклоњена од стране Вавилона, који ће бити оборен од Мида и Персијанаца, које ће затим оборити Грци, које ће оборити Рим. Треће обарање доспева до Рима, што је историјско раздобље у коме ће Цар „коме припада право“ примити круну царства благодати при успостављању тог царства на крсту.

„Безбожном злом кнезу“ дошао је дан коначног обрачуна. „Скини тијару“, одредио је Господ, „и свргни круну.“ Тек када сам Христос буде успоставио Своје царство, Јуди ће поново бити допуштено да има цара. „Преврнућу, преврнућу, преврнућу га“, гласила је божанска одредба о престолу дома Давидовог; „и неће га више бити, док не дође Онај коме по праву припада; и даћу га Њему.“ Језекиљ 21:25–27.“ Пророци и цареви, 451.

У време позне кише, која је отпочела када је суд живима започео 11. 9, Христос успоставља своје царство славе.

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство.“ Сполдинг и Маган, 3.

Период припреме почиње 11. септембра, а у време недељног закона славна света гора бива уздигнута изнад свих брегова и планина.

Реч коју виде Исаија, син Амосов, за Јуду и Јерусалим. И догодиће се у последње дане да ће гора дома Господњег бити утврђена наврх гора и узвишена изнад хумова; и сви ће народи потећи к њој. И многи ће народи поћи и рећи: Ходите, и попнимо се на гору Господњу, у дом Бога Јаковљева; и учиће нас својим путевима, и ходићемо стазама његовим; јер ће из Сиона изићи закон, и реч Господња из Јерусалима. Исаија 2:1–3.

Дана 11. септембра ветрови су били пуштени, а затим задржани, и тиме је означен почетак успостављања царства из друге главе Књиге пророка Данила, које је представљено као камен одсечен од горе и који испуњава сву земљу.

„Ovo viđenje dato je 1847. godine, kada je bilo tek vrlo malo adventističke braće koja su svetkovala Subotu, a od ovih je malo njih smatralo da je njeno svetkovanje od dovoljne važnosti da povuče crtu razdvajanja između Božjeg naroda i nevernika. Sada počinje da se vidi ispunjenje tog viđenja. ‘Početak tog vremena nevolje’, koji se ovde pominje, ne odnosi se na vreme kada će pošasti početi da se izlivaju, nego na kratko razdoblje neposredno pre nego što se izliju, dok je Hristos u svetinji. U to vreme, dok se delo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gneviti, ali će biti zadržani tako da ne spreče delo trećeg anđela. U to vreme doći će ‘pozni dažd’, ili osveženje od prisutnosti Gospodnje, da da silu snažnom glasu trećeg anđela i pripremi svete da opstanu u razdoblju kada se bude izlivilo sedam poslednjih zala.” Early Writings, 85.

Христос успоставља Своје вечно царство у време позног дажда, а Његово царство обухвата царство благодати, које је успостављено на крсту, као и Његово царство славе при недељном закону. Од Седекије до Вавилона (1. царство), до Мидо-Персије (2. царство), до Грчке (3. царство), па до паганског Рима (4. царство), препознаје се историја која води ка царству благодати. Та историја указује на упоредни историјски след: од Папског Рима (духовни Вавилон, 5. царство), до Сједињених Држава (духовна Мидо-Персија, 6. царство), до Уједињених нација (духовна Грчка, 7. царство), па све до троструког савеза аждаје, звери и лажног пророка, који заједно сачињавају савремени Рим (духовни Рим, 8. царство које је од оних седам).

Тријумф тога царства у Данилу 2 представљен је каменом, а Божји верни су камење у храму.

И ви сами, као живо камење, зидајте се у дом духовни, у свештенство свето, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.

То вечно царство тријумфује над царствима овога света и испуњава сав свет. У Језекиљу, од четрдесете главе до краја његове књиге, то исто царство представљено је као храм који испуњава свет водом живота.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.